
Dvanácté zlo

KAPITOLA 2

Když se rozřezané tělo Jennifer Hermanové našlo v osmi pytlích na odpadky, a navzdory vyčerpávajícímu policejnímu pátrání, jež trvalo půl roku, se její dceru, sedmiletou Lily Hermanovou, nepodařilo objevit, byl Keith Herman souzen v tisku a shledán vinným z dvojnásobné vraždy.

Intenzivní pozornost médií vzbudila v národu velkou nenávisť vůči Keithu Hermanovi. Bylo tedy skoro nemožné najít porotce, kteří by nesledovali televizní zpravodajství, nevěděli o odměnách nabízených za informace o pohřešovaném dítěti a nevytvořili si názor na vinu obžalovaného.

A proto trval výběr poroty skoro tři týdny.

Teď novináři zaplnili polovinu galerie soudní síně 202 Vyššího soudu státu Kalifornie, okres San Francisco. Druhou polovinu obsadili ti občané, kteří si dostatečně přivstali a vystáli frontu na jedno z cenných sedadel.

V 8.23 usedla Yuki za stůl obžaloby v síni obložené světlým dřevem. Notebook měla otevřený, a zatímco pročítala dlouhý e-mail od Červeného psa, doufala, že se dostaví všichni její svědci – že je nezastrašila, nebo dokonce zcela neumlčela protistrana.

Přes uličku za stolem obhajoby seděli dva obyčejně vypadající muži, kteří byli ve skutečnosti dvěma z nejděsivějších lidí, které kdy Yuki poznala. Keith Herman byl obtloustlý, plešatý a měl černé oči, které vypadaly jako dvě díry po kulkách v jeho hladké, dětské tváři. Ne všichni psychopati vypadají jako vrazi, ale Keith Herman tak vypadal. Nikdy nedal najevo ani špetku lítosti, ani když identifikoval kusy masa, které bývaly jeho manželkou, ani když mluvil o své pohřešované dceři.

Hermanův obhájce John Kinsela byl vysoký a měl prořídle šedé vlasy a bledou pleť, kvůli níž vypadal, jako by v noci vylézal z rakve. Na rozdíl od

svého klienta byl Kinsela uhlazený. Projevoval smutek a lítost. Zamyšleně naslouchal a přesvědčivě mluvil na kameru. Celkem slušně se mu dařilo napodobovat obyčejného člověka. Malé pátrání v jeho minulosti odhalilo, že se pětkrát rozvedl a že vlastní poloautomatickou pistoli značky Glock, kterou nosí všude s sebou.

Yuki s oběma démony strávila už nesčetné hodiny přípravných fází procesu a měla pocit, že je zná až moc dobře.

Toho rána si oblékla jasně červený kostým, protože byla štíhlá a vypadala mladší, než byla, a také proto, že se v červené cítila silnější.

V červené se člověk nemůže zdráhat. Nemůže otálet. Musí se té barvě přizpůsobit.

Na krku měla na řetízku pověšenou zlatou hvězdu, dárek k promoci na právech od matky, která byla před několika lety zavražděna.

Když měla Yuki hvězdu na krku, byla Keiko Castellanová přítomná v její mysli – a mohla jí dokonce pomoci vyhrát.

Musela vyhrát.

Tohle byla úžasná šance dosáhnout spravedlnosti pro oběti, stát se hrdinkou pro trpící ženy na celém světě. Byla to také příležitost nenechat se ponížit surovým obhájcem a jeho zvrhlým vraždícím klientem.

Jejím úkolem bylo postarat se, aby Keith Herman do konce života nevyšel z vězení.

Šum v hledišti zesílil a pak zcela utichl, když se otevřely dveře vedoucí do soudcovy kanceláře a do sálu vstoupil soudce Arthur R. Nussbaum.

KAPITOLA 3

Yuki jedním uchem poslouchala, jak soudce Nussbaum poučuje pečlivě vybranou porotu složenou ze šesti mužů, šesti žen a čtyř náhradníků, kteří se od sebe lišili, jak to jen šlo: černoši, běloši, míšenci, lidé živící se hlavou i rukama.

Nussbaum býval chytrý právník, ale jako soudce byl nováček a Yuki si byla jistá, že bude hrát přesně podle pravidel.

Když se jí zeptal, jestli je připravená začít, odpověděla, že ano. Gaines zašeptal „Roznes je na kopytech“ a Yuki vstala, přivítala porotu a sebejistě došla k řečnickému pultu uprostřed volného prostranství v soudní síni. Pak ji bez varování zradila paměť. Nedokázala si vybavit první větu své zahajovací řeči, klíč, který měl odemknout její pečlivě vystavěný projev.

Yuki pohlédla na Gainese. Usmál se na ni, pokývl a její mozek rozmrzl.

Pak spustila: „Obžalovaný Keith Herman je vrah a důkazy v tomto případě prokážou, že lidé, kteří byli na panu Hermanovi závislí, ti, co u něho hledali ochranu a lásku, jsou těmi, kteří se ho měli bát ze všech nejvíc.“

Yuki se odmlčela, aby dodala svým slovům váhu, pohlédla na každého porotce zvlášť a začala předkládat svůj případ.

„Prvního března, v den, který se nijak nelišil od jiných, nacpal Keith Herman mrtvé tělo své dcery na zadní sedadlo svého lexusu a pak už ji nikdo nespatriil. Jennifer Hermanová, manželka Keitha Hermana, nenahlásila zmizení své dcery, protože když její manžel odvážel jejich dceru, byla v té době mrtvá, zavražděná rukou svého manžela.

Uslyšíte svědectví, z něhož vyplyne, že se Jennifer Hermanová před svým zmizením několikrát svěřila kamarádce, že se bojí svého manžela a že pokud by se s ní něco stalo, měla by zavolat na policii. Což ona kamarádka také udělala. Kdyby Lesley Rohanová neuvědomila policii, nikdo by po Jennifer Hermanové nepátral a její tělo by skončilo pohřbené na skládce pod několika tunami odpadků.

Uslyšíte výpověď dalšího svědka, policisty pracujícího v utajení, který vám poví, že mu obžalovaný nabídl sto tisíc dolarů za to, že zabije Jennifer Hermanovou.“

Yuki se uklidnila. Věděla, že se dostala do správného rytmu a tempa své dokonale připravené a nacvičené prezentace. Byla ve skvělé formě.

Pověděla porotě o svědcích, které jí představí: o popeláři, jenž našel tělo Jennifer Hermanové v osmi pytlích na odpadky, a o forenzním patologovi, který promluví o příčině její smrti.

Došla ke stolu obžaloby a zvedla velkou barevnou fotografii holčičky s tmavými vlnitými vlasy a podmanivým úsměvem. Podržela ji oběma rukama, kráčela podél zábradlí a ukazovala ji jednomu porotci po druhém.

„Tohle krásné dítě je dcera obžalovaného Lily, která je už více než rok pohřešovaná. Od hospodyně sousedů Marie Ortegové se dozvíte, že měsíc před svým zmizením začala být Lily smutná a uzavřená do sebe a měla na pažích a nohou modřiny. Paní Ortegová dosvědčí, že svá podezření ohlásila na policii.

Obžaloba,“ pokračovala Yuki a nespouštěla oči z porotců, „nemusí prokázat motiv, ale kdybych seděla na lavici poroty, ptala bych se: Proč by se obžalovaný, bohatý a úspěšný člověk, rozhodl spláchnout celý svůj život do záchodu? Proč by zabíjel tu krásnou ženu, která byla jeho manželkou, a tu úžasnou holčičku, která byla jeho dcerou?

Že by pan Herman svou dcerku zneužíval, jeho žena ho přistihla a snažila se děvčátko chránit?“

Kinsela vyskočil na nohy. „Vaše Ctihodnosti, to je spekulace.“

„Námitka se zamítá.“

Yuki nezaváhala.

Naopak přidala plyn.

„Že by pan Herman svou dcerku fyzicky týral? Zabil snad pan Herman manželku, když vystoupila na dívčinu ochranu? Co ho vedlo k tomu, že své milované zavraždil?

Tahle otázka mě bude strašit do konce života.“

KAPITOLA 4

Když stála za řečnickým pultem, připadala si Yuki jako dítě vykukující přes okraj stolu. Zůstala tedy u lavice poroty a mluvila tak hlasitě, aby ji každý v soudní síni slyšel.

„Nemůžeme vědět, co se obžalovanému honilo hlavou, když bral život své manželce a dceři, a oběti nám to nepoví,“ řekla.

„Nemusíme znát ani prokázat motiv, ale máme svědkyni, slečnu Lynnette Lagrandeovou, která dosvědčí, že se obžalovaný chtěl své rodiny zbavit. Dosvědčí, že Keitha Hermana milovala, že jí pan Herman tvrdil, že miluje ji a že si ji chce vzít. A tak slečna Lynnette Lagrandeová, vzorná občanka, už tři roky čeká, až pan Herman dostojí svému slovu.“

Na galerii nikdo nezakašlal, na lavici poroty se nikdo ani nepohnul a Yuki si udržela pozornost všech přítomných, přestože se tím obhajoby pokusil porotce a diváky rozptýlit.

Když ale řekla, že Lynnette Lagrandeová poskytne důkazy svědčící o tom, že obžalovaný chtěl odejít od rodiny, John Kinsela si odfrkl – což vyvolalo smích v jeho koutě podsvětí. Yuki cítila, jak ji pálí tváře, ale ani na zlomek vteřiny nezalétla pohledem k lavici obžalovaných. Musela dokončit svou zahajovací řeč.

Odhrnula si lesklé černé vlasy z obličeje, zastrčila si je za uši a řekla porotě: „Obhajoba vám bude tvrdit, že neexistují žádné důkazy spojující smrt Jennifer Hermanové s Keithem Hermanem. Dozvíte se, že se na pytlích na odpadky nenašly otisky ani DNA Keitha Hermana – že pan Herman svou ženu ani dceru v den, kdy ho náš svědek viděl odcházet z domu a nakládat malou Lily do auta, vůbec nespátřil.“

Obžaloba bude zpochybňovat charakter a důvěryhodnost milenky pana Hermana.

Řekne vám, že si obžalovaného jeho soused s někým spletl a prohlásí, že když se tělo Lily Hermanové vůbec nenašlo, nedá se ani prokázat, že je mrtvá.

Takže se ptám vás a ptám se i obhajoby,“ řekla Yuki a obrátila se, aby změřila obžalovaného a jeho obhájce pohledem: „Kde je Lily Hermanová? Kde je ta holčička?

Obhajoba vám poví, že obžaloba stojí výhradně na nepřímých důkazech. Nemáme co skrývat. Nemůžeme panu Hermanovi vložit do ruky zbraň. Ale i nepřímý důkaz je důkazem.

Když si jednoho večera půjdete lehnout a ráno na svém prahu uvidíte sních a v něm stopy, půjde o nepřímý důkaz, že v noci chumelilo a někdo vám prošel před domem. Nemusíte skutečně vidět sních padat, abyste dospěli k závěru, že sněžilo.

Proč jsme se zde tedy dnes sešli, dámy a pánové?

Abychom vás seznámili s faktem, že Keith Herman brutálně zavraždil Jennifer a Lily Hermanovou, aby byl jednou provždy volný a mohl vést život bohatého vdovce bez závazků a finančního dohledu.

Nemůžeme dopustit, aby mu to prošlo. Na konci tohoto procesu budete znát nezvratné důkazy, že obžalovaný bezohledně spáchal dvě promyšlené vraždy.“

Ta slova Yuki sotva vyšla z úst, když se John Kinsela znovu hlasitě zasmál a přitáhl pohledy porotců na sebe.

Yuki ostře vznesla námitku.

Soudce Nussbaum její námitku přijal a Kinsela se omluvil za vyrušení. Ukradl jí však její chvíli, zničil atmosféru. A když povstal ke své zahajovací řeči, věnovali mu porotci soustředěnou pozornost.

KAPITOLA 5

John Kinsela si zapnul sako a promnul si rukou bradu. Nasadil zkroušený výraz, jako by se omlouval, že vyrušuje.

Bylo to jenom divadlo.

Yuki doufala, že v něm porota odhalí šmíru, kterou ve skutečnosti byl.

„Vážení, ještě jednou se omlouvám, že jsem zlehčil zahajovací řeč obžaloby. Bylo to hrubé, ale neúmyslné. Žalobkyně dělá svou práci – a velmi obtížnou, to mi můžete věřit, protože neexistuje žádný důkaz, který by mého klienta spojoval s jakýmkoli zločinem.“

Kinsela si strčil ruce do kapes, vyšel před svůj stůl a pokračoval ve své řeči k porotě.

„Jak řekla žalobkyně, obžaloba nemá žádné krevní stopy, žádnou DNA, žádnou zbraň v ruce pana Hermana. Proti panu Hermanovi neexistuje žádný přímý důkaz, protože můj klient nikoho nezabil a nepřímé důkazy ho samy o sobě nespojují se smrtí jeho manželky.“

Pan Herman je tady jednou z obětí. Miloval své blízké a jejich ztráta ho zdrtila. A přesto, jak vám pověděla slečna Castellanová, měl milostný vztah se slečnou Lagrandeovou.

Když má ženatý muž milostný poměr, chová se možná špatně, ale nedopouští se zločinu. Pokud by to byl zločin, skončilo by ve vězení asi pětadesát procent ženatých mužů ve Spojených státech.“

V soudní síni zazněl smích, který soudce Nussbaum utišil několika ranami kladívka. Napomenul diváky a upozornil je, že by mohl nechat vyvést některé jedince nebo vyklidit soudní síň.

„Vaše přítomnost zde závisí na mém rozhodnutí,“ varoval je Nussbaum. Pak vyzval obhajobu: „Pokračujte, pane Kinselo.“

A Kinsela pokračoval.

„Slečna Lagrandeová má malou chatu v lesích několik hodin cesty na sever po pobřeží. Tam jeli ona a pan Herman autem odpoledne osmadvacátého února. Můj klient trávil noc s paní Lagrandeovou, když ke zločinům pravděpodobně došlo. Nikoho neviděli a nikdo neviděl je. Tak to při tajném románu často bývá.“

Slečna Lagrandeová vám teď poví, že s panem Hermanem nebyla v den, kdy se našlo tělo Jennifer Hermanové, v den, kdy Lily Hermanová tragicky zmizela. Bude tvrdit, že si to pan Herman vymyslel, aby si vytvořil alibi.

Proč se chystá pana Hermana zradit? Protože se o tom víkendu pohádali a pan Herman vztah ukončil.

Slečna Lagrandeová je zhrzená žena, která představuje zároveň alibi mého klienta i hlavní důkaz obžaloby.

Soused si s někým spletl pana Hermana i to auto, stejný model, jaké vlastní pan Herman. Lily Hermanová skutečně měla modřiny, ale udělala si je sama v záchvatu vzteku. Její otec jí odmítl koupit šaty, které chtěla, a ona kolem sebe tloukla a kopala, zatímco se jí pan Herman snažil uklidnit. Nedošlo k žádnému bití, k žádnému volání policie, k ničemu takovému.

Kdyby teď mohl, koupil by jí milion šatů.

Pan Herman nenahlásil zmizení své manželky a dcery prvního března proto, že o něm nevěděl. V době tragédie, která mu nepochybně zničila život, ho zaměstnávala slečna Lagrandeová.

To je všechno, vážení. Takto vypadá naše obhajoba. Pan Herman nikoho nezabil. V tomto procesu půjde jen o to, zda uvěříte slečně Lagrandeové mimo vši pochybnost.“

John Kinsela porotě poděkoval a posadil se. Yuki na vteřinu nemohla uvěřit, že si Kinsela vybral její hvězdnou svědkyni, vypálil na ni dělovou kouli a pak se uklonil.

Právě v to Yuki doufala. Teď bylo v Kinselově nejlepším zájmu roztrhat slečnu Lagrandeovou a její výpověď na kusy a hodit její kosti pod autobus. To mohl udělat jen v případě, že ta žena bude svědčit.

Její svědkyně se dostaví.

Lynnette Lagrandeová, žena se jménem exotické tanečnice, byla ve skutečnosti učitelka na základní škole, dáma s neposkvřněnou pověstí, o dvacet let mladší než obžalovaný. Nikdy se neprovinila ničím horším než špatným parkováním.

Gaines ukázal Yuki obrázek, který načmáral na svém iPadu. Byla na něm její postavička zavěšující basketbalový míč do koše. Yuki nerada tvrdila, že je nějaký případ předem vyhraný.

Ale průběh bitvy se už rýsoval a Yuki se ty vyhlídky zamlouvaly.

„Jde nám to,“ pošeptala Gainesovi, když soudce vyhlásil přestávku. „Vypadá to dobře.“